

DISFRESSAT DE NUESA

Un relat de: [joandemataro](#)

Sempre simula mostrar-se nu.
Però la seva nuesa, és en veritat,
una impenetrable, potent , cuirassa.
Decorada amb pinzellades
de recorrents frases i
mesurades paraules.
Reforçada amb reprimides ires i
acords ofegats de conformisme.
Viu esporuguit , discretament,
viatjant per la quotidianitat.

Sense adonar-se, la vida li ha empès a ser el que és.
Sense desitjar-ho.
A cops d'injustes agressions, creu.
Sent esgarrapades a l'ànima i mossegades
de persones que ha conegut, o no...
que cohabiten en un mateix espai,
per ell, a vegades, infinitament claustrofòbic.

No vol, tanmateix,
viure infeliç
ni angoixat.
Tampoc no vol caure en la desesperació
i recorda, alleugerit, que no està sol,
doncs, al llarg del camí ha conegut persones
a les quals entregar-se.

Què poc li costa reconèixer-les!
Les rep confiat
i ,val tant la pena... que es treu la falsa pell
de la seva falsa nuesa
I en pocs segons, que prova de robar al temps,
es deixa impregnar
amb sinceres paraules,
amb senzilles mirades i gestos que, sovint,
s'entrellacen , estretament ,
en silencis plens d'espai i sentiment.
Sent la química, la complicitat.
Comunicació pura.... sense interessos.

Són moments de vida, petits,
però el guareixen, en gran part,
omplint la seva ànima.
Sent, prop seu, la felicitat.
Però s'esvaeix, com sempre, poc a poc....

Punxades....sent punxades.
Sovint les ferides costen de guarir,
Sobre tot les de l'ànima.
I sempre deixen una invisible cicatriu
que li impedeixen oblidar-les.

Ha après que la bondat és feble, fràgil, delicada...

I el perill s'acosta, segur.
La vida....la por.... li ha ensenyat a ser previngut.
Fa un pas enrere i s'amaga.
Alleugerit, ja torna...
disfressat de nuesa.

Potser, algun dia
Qui ho sap....?,
tocarà la felicitat.